

Söndagsmessa Andra söndagen i påsktiden 7/4, 2 årg

15 När de hade ätit sade Jesus till Simon Petrus: "Simon, Johannes son, älskar du mig mer än de andra gör?" Simon svarade: "Ja, herre, du vet att jag har dig kär." Jesus sade: "För mina lamm på bete." 16 Och han frågade honom för andra gången: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Simon svarade: "Ja, herre, du vet att jag har dig kär." Jesus sade: "Var en herde för mina får." 17 Och han frågade honom för tredje gången: "Simon, Johannes son, har du mig kär?" Petrus blev bedrövad när Jesus för tredje gången frågade: "Har du mig kär?" och han svarade: "Herre, du vet allt; du vet att jag har dig kär." Jesus sade: "För mina får på bete.

18 Sannerligen, jag säger dig: när du var ung spände du själv bältet om dig och gick vart du ville. Men när du blir gammal skall du sträcka ut dina armar och någon annan skall spänna bältet om dig och föra dig dit du inte vill." 19 (Så angav han med vad för slags död Petrus skulle förhålliga Gud.) Sedan sade han till honom: "Följ mig!" (Joh 21:15-19)

Jesus och Petrus berör den kanske största och viktigaste frågan i livet... Vi ställer den inte alltid öppet men vi undrar, vi hoppas, vi längtar... Älskar du mig? Är det inte så för de flesta av oss?

Har ni funderat något på hur det kan ha blivit så, att kärleken är så viktig för oss? Jag tänker på vad psalmisten skriver i Psaltarens 139:e psalm: **Du skapade mina inälvor, du vävde mig i moderlivet. Jag tackar dig för dina mäktiga under, förunderligt är allt du gör. Du kände mig alltigenom... Du såg mig innan jag föddes. (Ps 139:13-16, i urval).** Vi kommer från Gud. Ur Hans gränslösa kärlek som skapade oss. Så föds vi till jorden. Till föräldrar som älskar oss på människors vis. Deras kärlek är ofta väldigt god och bra men inte fullkomlig. Ibland kan den vara också vara mycket bristfällig. Kan det vara så att många av oss, långt inne i hjärtat, börjar sakna den där kärleken som vi kom ur, den kärleken som inte har några brister?

Och så börjar vi söka efter den här på jorden. Kanske först och främst hos mamma och pappa. Se vad duktig jag är! Älska mig! Men när den kärleken inte räcker prövar vi kanske med andra vuxna: lärare, ledare... eller storasyskon och kompisar: Älskar du mig? Och när vi blir större kanske vi tänker... bara jag får en pojkvän eller flickvän, en fru eller en man så blir jag sådär fullkomligt älskad som jag vill vara. Så kanske vi har tänkt någon gång? Men så länge det är längtan efter att själv bli älskad, att förtjäna kärlek, som driver är risken stor att

vi hamnar fel och gör illa både andra och oss själva, när vi låter tomheten, längtan efter kärlek styra oss istället för kärleken själv. Om vi inte inser vad vi håller på med kan vi gå från partner till partner, eller så kanske vi flyr till att söka bekräftelse och ”kärlek” i vårt arbete, vad vi gör eller ger.

Och i botten ligger hela tiden frågan och gnager: Älskar du mig?

Ni märkte nog i texten att den frågan var viktig också för Jesus, för Gud?

Det där när Jesus sade att Petrus skulle föra fåren på bete... det är ett eko av något som hänt tidigare. Vi behöver göra en liten tillbakablick för att förstå Jesus och Petrus samtal.

På den dagen som vi kallar skärtorsdagen hade Jesus sagt till lärjungarna: **”Ni skall alla komma på fall, ty det står skrivet: Jag skall dräpa herden, och fåren skall skingras.”** Dräpa herden... Vem var det som blev dödad? Jo, Jesus. Jesus talade om sig själv som herden. Och fåren, vilka var de? Jo, de som tillhör herden, som hör ihop med Gud. Guds folk, Guds barn... lärjungarna, oss...

Ledarlärjungen Simon Petrus var väldigt säker på att Jesus inte var vem som helst, utan att Jesus kom från Gud och var Guds Messias. Under de år han hade vandrat med Jesus hade de byggt en djup vänskap. Petrus ville följa Jesus. Så han svarade: **”Även om alla andra kommer på fall, så skall inte jag göra det!”** Jesus sade: **”Sannerligen, redan i natt, innan tuppen har galt två gånger, skall du tre gånger ha förnekat mig.”** Men Petrus försäkrade: **”Om jag så måste dö med dig, skall jag aldrig förneka dig.”** (Mark 14:26-31)

Har ni känt sådär någon gång: att jag skulle våga jättemycket för någon jag älskar? När vi älskar vågar vi allt för kärlekens skull, kanske vi tror eller hoppas i alla fall. Petrus tyckte mycket om Jesus, de hade ett starkt vänskapsband, men hans kärlek hade ännu inte prövats. Ni kanske kommer ihåg vad som hände? ...När det väl blev skarpt läge, när Jesus hade blivit gripen, och Petrus följde efter in på översteprästens gård förnekade han tre gånger att han kände Jesus.

Nu är vi tillbaka i vår text igen. När vi möter Jesus och lärjungarna har några dagar gått sedan förnekelsen. Lärjungarna är tillbaka hemma i Galiléen, på stranden av Galileiska sjön. Där mötte den uppståndne och levande Jesus dem, vid en eld och bjöd på bröd och fisk. Sedan verkar Jesus ha tagit Petrus åt sidan och samtalet i vår bibeltext utspelar sig.

”Simon, Johannes son, älskar du mig mer än de andra gör?” Det är verkligen en rak fråga, eller vad tycker ni? Tänk att få den. Jesus frågade efter Simon Petrus kärlek, och om man läser grekiskan ser man att Jesus faktiskt frågar om Petrus älskar honom med självutgivande kärlek (det handlar alltså inte så mycket om känslor här). Självutgivande... det var ju just det som Petrus hade

misslyckats med när han inte vågade stå upp för att han hörde till Jesus gäng. Nu ger Jesus honom en ny chans, en chans till upprättelse.

Hur tror ni att det skulle vara att vara Petrus i det läget? Jag tänker mig att Petrus som skäms över sin förnekelse och skruvar lite på sig. Och så svarar han lite svagare **”Ja, herre, du vet att jag har dig kär.”** Ordet för kärlek som Petrus använder är kärleken till släktingar, samhörighetens och blodsbandets kärlek. Den kärleken hade han täckning för. Han svarade ärligt, så som det verkligen var. Tre gånger frågade Jesus om den självutgivande kärleken och tre gånger svarade Petrus med samhörighetskärleken. En gång för varje förnekelse.

Varför tror du att Jesus just ställer frågan: Älskar du mig? Hade det inte varit bättre med en tillrättavisning efter förnekelsen? Eller kanske förlåtelse?

Men Jesus älskade Petrus. Det ligger liksom underförstått i frågan. Jag vet inte om ni känner igen det: att när man själv älskar någon så längtar man efter den andres frivilliga kärlek? Om man inte älskar den andra är det inte så noga. Och Jesus älskade verkligen Petrus trots förnekelsen, med den största av all självutgivande kärlek. Den kärleken som gjorde att Gud genom Jesus, för mänsklighetens skull och för varje människas skull, valde att offra sitt liv. Det var också för förnekaren Petrus som han hade dött. Och så var Petrus förnekelse nu sonad på korset och borta, så som också våra synder blir när vi bekänner dem och tar emot förlåtelse.

Men Petrus behövde nog ändå upprättelse för att inte fortsätta vara en stukad före detta frimodig lärjunge. Jag vet inte om du någon gång känt att du tabbat dig riktigt rejält... i fotbollslaget eller kompisgänget? Då kanske du också varit med om att man kan behöva höra flera gånger att de andra verkligen vill att man ska vara med för att man ska våga lita på dem. Det var vad Jesus gjorde när han hade sådär till Petrus.

För varje trevande kärleksfullt svar som Petrus gav, sände Jesus Petrus till tjänst: **”För mina lamm på bete.”** **”Var en herde för mina får.”** **”För mina får på bete.** Vad betyder det? Jo, vi hörde ju förut att fåren var Guds folk, de kristna... det är också vi. Jesus ville fortfarande att Petrus skulle bli en ledare i kyrkan. Han hade inte rekryterat Petrus för att Petrus aldrig gjorde några fel, utan för att Petrus tog emot Guds kärlek och själv ville försöka älska Gud. Kan inte det vara uppmuntrande när vi ibland känner att vi inte lyckas sådär bra som kristna eller ledare som vi skulle önska? Då kan vi tänka på Petrus och att vi också får ta emot Guds självutgivande kärlek och förlåtelse, och Jesu förnyade kallelse: **Följ mig!**

Där på stranden av Galileiska sjön kunde Petrus ge mer än sin samhörighetskärlek till Jesus. Men Jesus talar om att Petrus en gång ska sträcka ut sina armar och föras dit han inte vill. Det är en profetia som handlar om att

Petrus ungefär trettio år senare kommer att gripas och korsfästas för sin tros skull. Då har den mogna och trygga självutgivande kärleken vuxit fram. Petrus har formats av ett helt liv med Gud, att stå i Guds kärleks flod som genomträngt honom.

Att leva som kristen är en sorts lovestory. Det är kärlek det djupast sett handlar om. Gud som skapade oss älskar oss med den djupaste, självutgivande kärleken som finns. Och med Guds hjälp kan vi under vårt liv fyllas med Hans kärlek och älska tillbaka. Både honom och andra människor, med Hans självutgivande kärlek. Det är vårt livsmål. Men det är inte där vi börjar. Det var inte heller där som Petrus började. Den kärlek som Petrus hade där vid stranden av Galileiska sjön tog Jesus emot. Och den räckte för att Jesus ska låta honom bli en ledare i kyrkan.

Här idag är många konfirmander. Er konfirmandtid är en fantastisk möjlighet att prova att på allvar ställa den stora frågan till Gud: Älskar du mig? Och ge Gud chansen att svara. Det är en fråga som också vi andra gärna kan fråga Gud, det går bra att göra det när som helst i livet.

Vi kanske ska sluta där vi började... Frågan: Älskar du mig? Och hur vi längtar efter att bli älskade. Efter att ha lyssnat till den här långa predikan kan ni säkert lägga ihop pusselbitarna själva. Den ende som kan mätta vår djupaste kärlekstörst är Gud själv, som skapade oss. Om vi tar emot och låter Honom fylla oss med sin självutgivande kärlek blir vi inte lika beroende av att försöka få den kärleken av människor... mamma och pappa, läraren, ledaren, livskamraten eller chefen. Istället för att söka att själva bli älskade kan vi låta den kärlek vi tar emot från Gud flöda vidare till andra. Och vi kan ta emot den kärlek som andra av egen vilja vill ge, som gåvor, utan att kräva den. Det bygger mycket friskare relationer i längden.

Grunden för allt är att vi upptäcker Guds: Jag älskar dig! (Jes 43:4)